

ชีวิตเปี่ยมความหมาย
เมื่อจันกลายเป็น
นักพยากรณ์

The Reluctant
Fortune
Teller

ไอริสา ชันศิริ
แปล

Keziah
Frost

marshmallow

ชีวิตเปี่ยมความหมาย
เมื่อจันกลายเป็นนักพยากรณ์
The Reluctant Fortune-Teller

Keziah Frost

ไอริสา ชั้นศิริ แปล

marshmallow

books that melt your heart

ชีวิตเปี่ยมความหมายเมื่อฉันกลายเป็นนักพยากรณ์

The Reluctant Fortune-Teller

เคซียาห์ ฟรอสต์ เขียน

ไอรินา ชันศิริ แปล

The Reluctant Fortune-Teller by Keziah Frost

Copyright © 2018 by Keziah Frost

Published in agreement with Sterling Lord Literistic,
through The Grayhawk Agency Ltd.

Thai edition © 2023 by Marshmallow Publishing Co., Ltd.

ISBN (E-Book) 978-616-94097-2-4

นวนิยายลำดับที่ 2

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปกและศิลปกรรม

ภาพประกอบปก

แบบตัวอักษร

ปรมัตถกร ปรเมธีกุล

ณิชาภา ชิวะสุจินต์

ลิลิธ ชุตินญา

พรปวีร์ อธิตพล

อภิสรรา มะลิวัลย์

Take time to make kram (บุญยวีร์ ตันติยาภินันท์)

CS Prajad, Mit, Forma DJR Thai Micro

จัดทำโดย บริษัท มาร์ชแมลโลว์ พับลิชชิง จำกัด

436/3 ซอยราชวิถี 5 ถนนราชวิถี แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

Email: marshmallowpublishing@gmail.com

Facebook: Marshmallow Publishing

Instagram: readmarshmallow

Twitter: readmarshmallow

คำนำสำนักพิมพ์

"..แต่แต่ละคนมีเอกลักษณ์ของตัวเอง ทั้งโลกนี้ไม่มีใครเหมือนพวกเธออีกแล้ว เพราะเธอมีพรสวรรค์พิเศษ พวกเธอแต่ละคนทำสิ่งที่ มีแต่เธอเท่านั้นที่ทำได้ บางอย่างที่คุณทำได้ดีกว่าคนอื่น ภารกิจของพวกเธอในชีวิตนี้คือหาสิ่งนั้นให้เจอ..." คือคำพูดของคุณครูสมัยเกรดห้าของนอร์เบิร์ต เซเลนก้า ชายสูงวัยอดีตนักบัญชีผู้อาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยว มีเพียงสุนัขพันธุ์ชิวาวาหนึ่งตัวเป็นเพื่อน ในวัยนั้นนอร์เบิร์ตตื่นเต้นเมื่อได้ยินคำพูดของคุณครู และนึกสงสัยว่าอะไรคือพรสวรรค์พิเศษของตัวเอง แต่เมื่อผ่านชีวิตมา 73 ปี เขากลับไม่เคยพบสิ่งพิเศษในตัวเองเลย

นอร์เบิร์ตเป็นชายชราที่ไม่มีอะไรโดดเด่น ไม่น่าจดจำ ไม่เคยมีใครรับฟังคำพูดหรือคำแนะนำของเขา เขาใช้ชีวิตอย่างขัดสนในบ้านหลังเล็กและรับประทานอาหารฟรีจากโบสถ์ จนกระทั่งวันหนึ่งเขาจำต้องรับบทหมอดูไฟประจำเมือง เขาทำนายดวงชะตาให้ชาวเมืองและ

นักท่องเที่ยวนั้น เป็นครั้งแรกที่มีคนตั้งใจฟังสิ่งที่เขาพูดและรับรู้การมีตัวตนอยู่ของเขา บางทีสิ่งนี้อาจเป็นพรสวรรค์พิเศษที่เขาค้นหามาตลอด...

เคซียาห์ พรอสต์ รังสรรค์เรื่องราวที่อบอุ่นหัวใจและกระตุ้นความคิด พร้อมด้วยตัวละครที่จะคงอยู่ในมุมหนึ่งของหัวใจผู้อ่าน หลังจากสิ้นสุดหน้ากระดาษสุดท้าย งานเขียนของเธอเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาดี ความเข้าใจ และความเห็นอกเห็นใจ

สำนักพิมพ์มาร์ชแมลโลว์หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้นักอ่านทุกท่านพบความหวัง ความหมาย และพรสวรรค์พิเศษในตัวคุณ ขอขอบคุณทุกท่านที่ติดตามและสนับสนุนผลงานของเรา

สำนักพิมพ์มาร์ชแมลโลว์

แต่ลูกและหลานของฉัน
ขอให้ชื่นชมเอกลักษณ์เก๋ตี๋หิมะของตนอยู่เสมอ

1

หกดอกจิก

ความยากลำบากของคุณในเวลานี้
ดูเหมือนไม่มีทางจะคลี่คลายไปได้ อย่าหมดหวัง
หนทางแก้ไขกำลังจะมา พึงระวังมูลเหตุจูงใจของผู้อื่น
พวกเขาไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น

การแทรกแซงตามพระประสงค์ของพระเจ้าเกิดขึ้นในเช้าวันหนึ่งตอนต้นเดือนพฤษภาคม โดยทีนอร์เบิร์ต เซเลนก้า ไม่คาดคิดมาก่อน

ก่อนที่กระดิ่งประตูบ้านจะดังขึ้น ไอวีมองนอร์เบิร์ตด้วยแววตารักใคร่อย่างที่เขาไม่เคยพบเจอ เขากำลังจะนำอาหารเข้าไปให้ไอวีและไม่แน่ใจว่าความรักในดวงตาคู่นั้นคือความรักที่มีให้เขาหรืออาหารเข้ากันแน่ เขาหวังว่ามันจะมีให้เขา ไอวีเป็นสุนัขพันธุ์ชีวาวลีขาวหนักสี่ปอนด์ที่ป่าเพิร์ลยกให้เป็นมรดก ตลอดเจ็ดสิบสามปีของชีวิต เขาไม่เคยเป็นที่รักใคร่มากมายเท่านี้มาก่อน มันจึงเป็นความรู้สึกแปลกใหม่สำหรับเขา และคนวัยเจ็ดสิบสามก็แทบจะไม่มีความรู้สึกแปลกใหม่กันแล้ว

นอร์เบิร์ตมองว่าตัวเองเป็นคนโชคดี ในชีวิตนี้เขาได้รับความรักแท้จริงจากคนสองคน คนหนึ่งคือป่าเพิร์ลผู้รักเขาด้วยท่าทางเลื้อนลอยดูพิลึกในแบบของท่าน และอีกคนคือโลอิส ภรรยาคนสวยของเขา

ทั้งสองจากโลกนี้ไปแล้ว ทั้งเขาให้อยู่เพียงลำพังกับไอวีซึ่งรักเขาแบบที่สุนัขเท่านั้นจะรักได้ แม้หลายคนติดอยู่ในสภาพเช่นเดียวกับเขา อาจมองว่าตนเองเปลี่ยวเหงาเดียวดาย แต่นอร์เบิร์ตกลับมีพรสวรรค์ในการเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตที่ได้รับมาและทุกสิ่งที่เขายังคงมีอยู่ เขาไล่เรียงเรื่องที่ทำให้รู้สึกยินดีได้เป็นกระบวน เช่นว่าเขาอาศัยอยู่ในเมืองท่องเที่ยวที่สวยงามติดทะเลสาบออนแทรีโอ เขาสนุกกับงานอดิเรกอย่างการวาดภาพสีน้ำมันและสีน้ำ เขามีสวนของตัวเองให้ดูแล และสุขภาพของเขายังคงแข็งแรงดี

เขายังรู้สึกยินดีที่ตัวเองมีกิจวัตรประจำวันที่มีความสุข เขากำลังจะกินขนมปังกรอบสี่แผ่นกับเนยถั่วเป็นของว่างมื้อสายพร้อมบีเป็นชิ้นเล็ก ๆ แบ่งให้ไอวีด้วย หลังจากนั้นเขาจะถามไอวีว่าอยากออกไปเดินเล่นหรือเปล่า แล้วไอวีก็จะออกทำออกกำลังกายสุดแรงแทนคำตอบว่าอยากไป ทั้งสองทำแบบนี้กันทุกเช้า

แต่ตอนนี้ครั้งที่ประตูดังขึ้น เขาก็วิตกกังวลขึ้นมา เพราะไม่ชินกับการถูกขัดจังหวะขณะทำกิจวัตรประจำวัน

ด้วยความที่ไม่ค่อยมีคนมาดกถึง หรืออันที่จริงคือไม่เคยมีใครมาดเลย เสียงโลหะกระทบกันดังก้องเสียงจนไอวีถึงกับคลั่ง

นอร์เบิร์ตลูบผมสีขาวที่เหลือเป็นรูปครึ่งวงกลมตรงท้ายทอย พลางกวาดตามองไปรอบ ๆ บ้านยกพื้นชั้นเดียวของตน หวังว่ามันจะดูสะอาดเรียบร้อยดี (มันเรียบร้อยดี) และหวังว่าใครก็ตามที่อยู่ด้านนอกจะไม่อยากเข้ามาในบ้าน (แต่พวกนั้นไม่อยากเข้ามา) บ้านของนอร์เบิร์ตหลังเล็ก เป็นระเบียบ และเป็นอย่างที่เขาชอบเป๊ะ เมื่อแปดปีก่อนตอนที่นอร์เบิร์ตมาดูบ้านหลังนี้ครั้งแรกหลังเกษียณและย้ายออกจากเมืองบัฟฟาโล่ นายหน้าอสังหาริมทรัพย์ที่มาด้วยกันอุทานว่า “นี่จะต้องเป็นบ้านหลังเล็กจิ๋วที่สุดในเมืองกิบบอนส์คอร์เนอร์แน่!” นอร์เบิร์ตชอบบ้านหลังนี้ที่ตรงนั้นแหละ ตรงที่เล็กและดูแลง่าย

มีเสียงผู้หญิงพิมพ์พาดังลอดเข้ามาทางหน้าต่างบ้านนอร์เบิร์ต เขาคิดว่าต้องเป็นพวกคุณผู้หญิงคู่หนึ่งจากโบสถ์ที่ตั้งใจจะบุกเข้ามา สวดภาวนากับเขาให้ได้แน่ ๆ เขาไม่รู้จักใครที่จะมาเยี่ยมเยียนโดยไม่ได้นัดหมายไว้ก่อน นอร์เบิร์ตรับมือกับพวกคนเจ้ากี้เจ้าการไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะพวกผู้หญิงเจ้ากี้เจ้าการ คนพวกนี้ไม่เคยฟังคำทัดทานของเขา แต่เขาแกล้งทำเป็นไม่อยู่บ้านไม่ได้อยู่ดี นั่นถือเป็นการไม่ซื่อสัตย์ ในที่สุดเขาก็จำใจเปิดประตูบ้าน เขาต้องยืนยันเสียงแข็งและไล่พวกนั้นไป

แต่ก่อนอื่นเขาต้องปลดบอว์ให้สงบลงก่อน เจ้าสุนัขขึงตัวสั่นและเห่าเสียงขรมชวนให้ขวัญเสีย นอร์เบิร์ตเขย่าขวดสเปรย์น้ำใส่โอวีพร้อมกับบอกว่า “ช่วยเงียบหน่อย” นั่นคือคำสั่งให้โอวีหยุดเห่า เจ้าสุนัขหยุดส่งเสียงร่าวกกับมีสวิตช์เปิดปิด ใบหูใหญ่มหึมาของโอวีลูไปด้านหลังขณะที่เจ้าตัวหลบเข้าไปอยู่ใต้โต๊ะกาแฟ นอนหมอบเอาหัวสีขาวเล็ก ๆ ทับไว้บนระหว่างอุ้งเท้าหน้ากระจอยร่อยของมัน

นอร์เบิร์ตดึงเสื้อเชิ้ตสีม่วงลาเวนเดอร์ของตัวเองให้เรียบร้อยก่อนจะเปิดประตู ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าเขาท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าว ผิดฤดูคือจิตรกรสามคนที่กำลังเหงื่อซึม เขารู้จักทุกคน ทั้งสามคือพวกผู้หญิงที่เขาเจอเกือบทุกวันที่ชมรมศิลปะและแกลเลอรีกิบบอนส์คอร์เนอร์ แต่สามคนนี้ไม่เคยมาหาเขาที่บ้าน

ผู้หญิงทั้งสามคนอายุพอ ๆ กับเขาหรือไม่ก็มากกว่า ในเมืองนี้พวกเธอเป็นที่รู้จักในนาม “สมาคมของคาร์ลือตต้า” พวกเธอเป็นเพื่อนกันมานานหลายทศวรรษ คาร์ลือตต้า ผู้นำของกลุ่มจะต้องบริหารอะไรสักอย่างอยู่เสมอ และตอนนี้เธอกำลังบริหารชมรมศิลปะ พอย้ายมาอยู่ที่กิบบอนส์คอร์เนอร์ นอร์เบิร์ตก็เข้าไปเรียนที่ชมรม และถึงขั้นกลายเป็นสมาชิกชมรมที่เข้าร่วมกิจกรรมไม่เคยขาด เพราะเขาหวังอยากให้ชีวิตมีระเบียบแบบแผนในทุกวัน และยังอาจ

ค้นพบพรสวรรค์ที่ซ่อนอยู่ด้วยก็ได้ นอร์เบิร์ตนึกสงสัยด้วยซ้ำว่า อาจได้เพื่อนใหม่ แต่ก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้ผูกมิตรกับใครอย่างจริงจัง เพราะเขาไม่เคยผูกมิตรกับใครมาก่อน

นอร์เบิร์ตยืนกะพริบตาอยู่กลางแสงแดดยามเช้าขณะมองดู ผู้หญิงเหล่านั้นที่จู่ ๆ ก็มาหาถึงบ้านโดยไร้คำอธิบาย คนหนึ่งตัวเล็กจ้อย และแผ่รังสีความร่าเริงสดใสออกมา ดวงตาเป็นสีฟ้าจัด เธอชื่อ มาร์กาเรต เบิร์ช ส่วนเบอร์ดี วอลซ์ คือคนผมแดงและมีใบหน้า ตกรักระ เธอสวมเสื้อผ้ากฤษฎกรายสไตลชีปปีและมีแววตาลื่อนลอย ห่างเหินตลอดเวลา ส่วนหัวหน้ากลุ่มสามสหายนี้คือ คาร์ลิตต์ต้า มูน ผู้ที่กำลังยิ้มว่า เธอมีรูปร่างผอม แต่งตัวทันสมัย ผมขาว และเขียนคิ้ว บางเฉียบ

“อรุณสวัสดิ์นอร์เบิร์ต” ทั้งสามประสานเสียงทักทาย

“พวกคุณมาทำอะไรกันที่นี่หรือครับ” คือสิ่งที่นอร์เบิร์ตอยากรู้อยากถาม แต่ไม่ได้ถามออกไป

เวลาอยู่ในชมรมศิลปะนอร์เบิร์ตารู้สึกว่าตัวเองไร้ตัวตนไม่ต่างจากเวลาอยู่ที่อื่น เขาพยายามทำตัวให้เป็นที่ยอมรับด้วยการแสดงไมตรี แต่อาจทำได้ไม่ดีก็ได้ สิ่งเดียวที่เขาคิดได้ก็คือ การซื้อขนม *โคแลตกีส์* ใหม่จากร้านกลอเรียเบเกอร์ไปที่ชมรมทุกวันและชวนให้ทุกคนกิน ขนมอบโปแลนด์สูตรพิเศษเคลือบด้วยน้ำตาลป่นและสอดไส้ผลไม้ นอร์เบิร์ตเฝ้ามองกินห้ามใจ และทำให้ผู้รับต้องเหลียวมองเขา แล้วบอกว่า “ขอบใจ!” ขณะเดินผ่านไป เขาใช้ขนมพวกนี้เป็นหัวข้อในการสนทนากับลูกค้าที่แกลเลอรีและสมาชิกชมรมศิลปะ ด้วยการสอนคนเหล่านั้นออกเสียงชื่อขนมรสเลิศนี้ “โค-แลต-กิ” เขาจะพูดซ้ำ ๆ แต่คนก็แค่ต้องการกิน *โคแลตกีส์* เท่านั้น พวกเขาไม่ได้ตั้งใจเรียนคำภาษาโปแลนด์อย่างจริงจังนัก

เบอร์ดีกับมาร์กาเรตส่งสายตากันไปมาอยู่ที่หน้าบ้านเขา

คาร์ลोटต้าเอียงศีรษะมาทางนอร์เบิร์ต “คุณจะเชิญเราเข้าไปข้างในไหม นอร์เบิร์ต หรือแค่จะยืมให้เราอย่างเดียว”

นอร์เบิร์ตติดนิสัยยืมในทุกสถานการณ์ โดยเฉพาะเวลาที่เขารู้สึกวิตกกังวล นับเป็นนิสัยที่ผิดกาลเทศะอยู่มากเวลาไปงานศพ แต่พิธีศพทำให้เขากังวลใจมาก

นอร์เบิร์ตที่ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีชมพูพูดว่า “น่าประหลาดใจจริงเชียว! เข้ามาสิครับ เชิญเลย! ยินดีต้อนรับ!” แต่พวกเธอเข้าไปข้างในเรียบร้อยแล้ว และพูดคุยกันอยู่โดยไม่สนใจเขาเหมือนที่คนอื่นมักจะทำกันเป็นปกติ

“โอ้ย!” มาร์การีตทอดถอนใจ เธอคือคนตัวเตี้ยที่ดูว่าเริงสไต “เราเดินมาจากบ้านคาร์ลोटต้าโน่นนะ! นี้อย่างกับวันที่ร้อนสุดในเดือนพฤษภาคมเลย! แดดลิบองศา! ต้องทำลายสถิติแน่! คงจะดีนะถ้าได้เข้าไปหลบร้อนสักหน่อย” เธอหยุดพูดทันทีที่เห็นว่าหน้าต่างในบ้านเปิดอยู่ จากนั้นก็เห็นหน้าผากที่เปียกชุ่มของนอร์เบิร์ต ข้างในบ้านหลังน้อยสไตล์ยุค 20 ร้อนกว่าข้างนอกไม่กี่องศา

เงินประกันสังคมที่ได้รับไม่พอให้นอร์เบิร์ตซื้อหาสิ่งฟุ่มเฟือยอย่างเครื่องปรับอากาศ เขาก็เลยอยู่โดยไม่มีมัน ปกติแล้วถึงไม่มีเครื่องปรับอากาศใช้ก็ได้เป็นปัญหาอะไรสำหรับเมืองทางตอนเหนือของรัฐนิวยอร์ก เว้นก็แต่ในวันที่อากาศร้อนผิดปกติอย่างวันนี้

นอร์เบิร์ตถูกลูกจอกทำโน่นทำนี่ เขายกน้ำเย็นมาให้แขก เชื้อเชิญให้พวกเธอนั่งลงและทำตามสบาย เขาพูดซ้ำอีกสองสามหนว่าการมาเยือนครั้งนี้เป็นเรื่องน่าประหลาดใจจริง ๆ ด้วยความหวังว่ามันจะเป็นเช่นนั้น

พวกผู้หญิงพากันลั่นดอกไม้จาง ๆ จากแบ่งและน้ำหอมมาด้วยหอมดี

ในที่สุดเมื่อนอร์เบิร์ตนั่งลง ไอวีจึงลองเสียงออกมาจากที่ซ่อน

เขาพาเจ้าสุนัขไปอยู่ในตะกร้าประจำตัวตรงริมหน้าต่างเพื่อรับลมเย็น ๆ จากทะเลสาบออนแทรีโอ จากตำแหน่งปลอดภัยของตัวเอง ไอร์วินไปมองผู้บุกรุกคนนั้นที่คนนี้ที่พลางส่งเสียงคำรามเบา ๆ นอร์เบิร์ตแนะนำไอร์วินให้ทุกคนรู้จักไปแล้ว เพราะเขาพาไอร์วินไปชมรมศิลปะด้วยทุกครั้ง ไอร์วินมีตะกร้านอนประจำตัวอยู่ที่ชมรมศิลปะอีกต่างหาก ทุกคนหยุดตรงตะกร้าเพื่อบอกว่าไอร์วินน่ารักและลुบหัวทรงแอปเปิลของเจ้าสุนัขด้วย แต่การได้เห็นคนเหล่านี้ในบ้านตัวเองทำให้ทั้งนอร์เบิร์ตและไอร์วินรู้สึกต่างออกไป

หลังจากพูดคุยกันตามมารยาทและหยุดชะงัก เอย์ถึงกลิ่นความร้อนที่ผิดปกติ อุทานเรื่องกลิ่นหอมของดอกไลแลคที่ลอยผ่านมุ้งลวดหน้าต่างเข้ามา คนกลุ่มนี้ก็นั่งนิ่งเงียบกันไปครู่หนึ่ง

มาร์กาเร็ตจิบน้ำของเธอและเอย์ปากชมว่าเย็นชื่นใจ

คาร์ลือตตำกระแอมก่อนจะตรงเข้าสู่เหตุผลของการมาเยือนที่ไม่คาดคิดนี้

“นอร์เบิร์ต พวกเรานึกว่าคุณไปทำงานอาสาที่โรงทานโบสถ์เซนต์เอ็ดมันด์สซะอีก”

นอร์เบิร์ตนั่งไขว่ขาผอม ๆ ของตัวเอง และรู้สึกได้ว่าหัวแม่เท้าทั้งสองข้างของเขาไพล่ออกมาจากรูบนถุงเท้าสีน้ำตาลอ่อนที่สวมอยู่ เขาหวังว่าแขกผู้มาเยือนจะไม่สังเกตเห็นสันรองเท้าที่หลุดล่อนของเขา

“ทำไมล่ะครับ” นอร์เบิร์ตถาม ใบหน้ามีสีซีดเล็กน้อย “ผมก็ไม่เคยบอกแบบนั้นนี่ครับ” นี่เป็นความจริง นอร์เบิร์ตเป็นคนโกหกไม่แนบเนียน เว้นแต่เป็นการโกหกเพื่อประโยชน์สุขของคนอื่น

“ไม่ คุณไม่เคยพูด แต่แน่ละว่าเราเคยเห็นคุณเดินเข้าไปที่นั่นเมื่อนี้มันเล็กลงะ” คาร์ลือตตำพูดต่อพลางยัดตัวนั่งหลังตรง “ช่วยไม่ได้ที่เราจะเห็นเพื่อนของเราไปไหนมาไหนในเมือง”

นอร์เบิร์ตประหลาดใจและดีใจที่คาร์ลือตตำบอกว่าเขาเป็นเพื่อน

แม้จะแบบอ้อม ๆ ก็เถอะ แต่เขาก็ระวังสิ่งที่จะตามมาต่อจากนี้ด้วย

เบอร์ดีโน้มตัวมาข้างหน้า ต่างหุระย้าของเธอส่งเสียงกริ้งกริ้งเบา ๆ “ฉันเห็นคุณเมื่อวานนี้ นอร์เบิร์ต กำลังข้ามถนนหลังเดินออกมาจากโบสถ์ แล้วก็ถือกล่องใส่อาหารมาด้วย คุณกำลังเอาอาหารกลับบ้าน”

“ดังนั้น” มาร์กาเร็ตพูดต่อให้ ดวงตาของเธอเป็นประกาย “เราเลยมาที่นี่เพื่อดูว่าชีวิตความเป็นอยู่ของคุณลำบากขนาดไหนและช่วยคุณค่ะ”

ดวงตาของนอร์เบิร์ตเบิกกว้างอยู่หลังแว่นตาหนาเตอะ บทสนทนานี้เปลี่ยนจากสร้างความอับอายขายหน้าไปเป็นความน่าอัศจรรย์ในทันใด ผู้หญิงพวกนี้มาเพื่อประกาศว่าพวกเธอรู้ว่าเขายากจน และที่แย่งไปกว่านั้นคือพวกเธอจะให้เงินเขา นอร์เบิร์ตเหลือบมองประตู และนึกสงสัยว่าจะทำให้สามคนนี้ออกไปได้อย่างไร หรือถ้าทำแบบนั้นไม่ได้ ตัวเขาเองจะหนีออกไปอย่างไรดี

ทั้งที่ทำงานเป็นนักบัญชีมาสี่สิบปี แต่ตู้เก็บอาหารของนอร์เบิร์ตในวัยเจ็ดสิบสามปีกลับว่างเปล่า จะมีก็แต่อาหารสุนัข เนยถั่ว ข้าว และถั่วเท่านั้น ส่วนอาหารอย่างอื่นที่มีอยู่ เขาไปเอามาจากโรงทานโบสถ์เซนต์เอ็ดมันด์สเดือนละสองหน เขาไปกินสปาเกตตีฟรີที่โบสถ์เป็นมื้อค่ำทุกคืนวันศุกร์เพื่อให้อาหารการกินในหนึ่งสัปดาห์ไม่ซ้ำซากจำเจ และเขาห่อขนมปังกระเทียมกลับมากินในวันถัดไปทุกครั้ง เขามักต้องเลือกว่าจะซื้ออาหารหรือจ่ายบิลค่าสาธารณูปโภค เขาต้องจัดแจงรายรับรายจ่ายให้สมดุลอยู่ตลอดเพื่อให้มีไฟฟ้ากับน้ำประปาใช้ถึงจะทำงานและใช้ชีวิตอย่างรับผิดชอบมาหลายปี แต่นอร์เบิร์ตก็ไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง แม้กระทั่งบ้านหลังน้อยที่เขาอาศัยอยู่ตอนนี้

ความลับของนอร์เบิร์ตไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้ว เขาคิดจะปกป้องตัวเองด้วยการบอกผู้หญิงพวกนี้ว่า เขาเป็น “คนรักความ

เป็นส่วนตัว” แต่ว่าเขาเป็นแบบนั้นจริง ๆ หรือเปล่า ปกติแล้วไม่มีใครสนใจอยากรู้เรื่องของเขา เขาจึงไม่รู้ว่าตัวเองเป็นคนแบบนั้นไหม

“พวกคุณไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ” เขาพูดพลางมองใบหน้าที่แสดงความสนใจของแต่ละคน

เขาไม่ได้พูดคุยอย่างจริงจังกับใครสักคนมานานแค่ไหนแล้วนะ นานเป็นชาติแล้ว คนสุดท้ายน่าจะเป็นป้าเพิร์ลก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตเมื่อหกเดือนก่อน เป็นไปได้เหรอ การมีเพื่อนก็ทำให้รู้สึกดีอยู่หรอก แต่เขาต้องกลับไปทำตามกิจวัตรของตัวเอง เขาไม่อยากทำให้พวกผู้หญิงจากชมรมศิลปะขุ่นเคืองใจ แต่โอวีต้องอยากออกไปเดินเล่นแน่ เขาจำเป็นต้องบอกให้พวกเธอกลับไป

“ขอบคุณมาก” เขาบอก “ผม เอ่อ ขอขอบคุณที่พวกคุณมานะครับ และผมจะไม่รังแกพวกคุณไว้แล้ว”

คาร์ลิตต์ตัวยังไม่เลิกสอบสวน “คุณมีเงินจ่ายบิลค่าโน้นค่านี้ไหม” นอร์เบิร์ตตกตะลึงกับความตรงไปตรงมาของคาร์ลิตต์ต้า และได้แต่มองเธอเท่านั้น

คาร์ลิตต์ต้าจ้องเขากลับมาและกดดันต่อ “หรือไม่มี”

ความทุกข์ระทมบนใบหน้าของเขาคือคำตอบ กระทั่งรอยยิ้มที่ประทับอยู่เป็นนิจของเขายังหายวับไป

ความเห็นอกเห็นใจที่แสดงออกมาทางสีหน้าของสมาชิกสมาคมทั้งสามคนนั้นท่วมท้นเกินกว่าที่เขาจะทนรับได้ ก่อนที่จะกลั่นไม่อยู่และหลังน้ำตาต่อหน้าพวกเธอ เขาต้องพยายามรักษาศักดิ์ศรีของตัวเองเอาไว้

“ผมทำมาหาเลี้ยงตัวเองได้เป็นอย่างดีมาตลอดชีวิตจากการเป็นนักบัญชี ผมระมัดระวังเรื่องการใช้เงินเสมอครับ ผมลงทุนได้กำไรดี มีเงินเก็บไว้ใช้ในวัยเกษียณอยู่พอประมาณ เชื่อว่าพวกคุณอยากรู้”
พวกเธออยากรู้

“เท่าไรล่ะ นอร์เบิร์ต” มาร์กาเร็ตถาม ดวงตาสีฟ้าของเธอ เจิดจ้า

นอร์เบิร์ตคอดก เขาไม่อยากทำตัวโอ้อวด “รวมแล้วน่าจะ มากกว่าสองล้าน”

“น่าจะเธอ” เบอร์ดีถามจี

“น่าจะ ถ้าผมไม่ คือว่า...”

ดวงตาทั้งสามคู่จับจ้องนอร์เบิร์ต พยายามคาดคะเนความจริง จากเขา และแม้ว่าการยอมรับความอ่อนแอของตัวเองจะเป็นเรื่อง น่าเจ็บปวด แต่การได้ตกเป็นเป้าความสนใจครั้งหนึ่งในชีวิตนั้นตรงตรง จุมจนตรึงสะกด คนทั้งสามกำลังรอฟังสิ่งที่เขาจะพูดต่อจากนี้

“ผม เอ่อ คือ ผมแจกจ่ายให้คนอื่นไป ประมาณนั้นแหละครับ”

สุภาพสตรีทั้งสามเอนหลังฟังพนักเก้าอี้และจ้องเขาตาไม่กะพริบ คาร์ลิตต์ตำถามขึ้น “คุณแจกเงินไปสองล้านดอลลาร์เหรอ”

“เอ่อ ไม่ใช่ในคราวเดียวหรอกครับ ต้องไม่ใช่อยู่แล้ว ผมให้ไป ทีละนิดละหน่อยในช่วงสองสามปี”

คาร์ลิตต์ตำถามคั่นเอาคำตอบ “แล้วคุณให้ใครไปล่ะ นอร์เบิร์ต” ฟังดูแล้วไม่เหมือนคำติเตียน แต่เป็นการคร่ำครวญมากกว่า

ที่จริงแล้วข้อมูลทางการเงินของเขาไม่ใช่ธุรกิจการอะไรของ พวกเธอเลย การที่พวกเธออยากรู้อยากเห็นเรื่องนี้นับว่าแปลกตั้งแต่ แรกแล้ว พวกเธอกำลังถามคำถามที่คนอื่นไม่ถามกัน โดยเฉพาะ คนที่ไม่ใช่เพื่อนสนิทหรือสมาชิกในครอบครัว และดูเหมือนว่าพวกเธอ ต้องการคำตอบด้วย คำว่า “ขอบเขต” ผุดขึ้นมาในความคิดของ นอร์เบิร์ต เขาลังเล ตอนแรกตั้งใจว่าจะทำให้พวกเธอหยุดถามเสียที แต่แล้วก็ตกลงใจว่าเขายังอยากให้พวกเธอสนใจอยู่ เขาเริ่มรู้สึกว่ ตัวเองเป็นที่สนใจแล้ว

นอร์เบิร์ตจ้องภาพวาดสีน้ำมันขนาดใหญ่เหนือโซฟาตัวที่

มาร์กาเร็ตกับเบอร์ดีนั่งอยู่ ภาพนั้นเป็นภาพชนพื้นเมืองอเมริกันสามคนขี่ม้าตัดผ่านที่ราบ และมีลายเซ็นผู้วาดเขียนว่า “นอร์เบิร์ต”

เขาไม่อยากสบตาพวกเธอขณะที่พูด

“ผมให้เงินกับคนที่ต้องการมันมากกว่าผมครับ และผมคงจะทำแบบนั้นบ่อยเกินไปหน่อยมั้ง หลานชายของลูกพี่ลูกน้องต้องการเงินไปเรียนวิทยาลัยแพทย์ แน่ละ ต่อมาเขาก็ลาออกจากวิทยาลัยที่ว่านั้น...ลูกสาวของเพื่อนร่วมงานกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ไม่มีงานทำ...เพื่อนบ้านอยากเริ่มต้นทำธุรกิจ แล้วก็ไปไม่รอด จากนั้นเขาก็ย้ายไปอยู่ที่อื่น...ป้าเพิร์ลของผมอยากปรับปรุงบ้านใหม่ให้เหมาะกับคนที่ร่างกายไม่สมบูรณ์ ให้มีทางลาดสำหรับขึ้นลงตรงประตูหน้าบ้าน ห้องน้ำแบบพิเศษ และลิฟต์สำหรับขึ้นชั้นสอง...อะไรอีกนะ อ้อ แล้วก็ยังมีเพื่อนบ้านอีกคน...”

“พอที!” คาร์ลิตต์ต่ายกมือห้าม “คุณเป็นธนาการหรือนอร์เบิร์ต เป็นกองทุนการศึกษาอะไร เป็นหน่วยงานสังคมสังเคราะห์ที่ทำงานคนเดียวมันเหวอ”

ถ้าคาร์ลิตต์ห้ามไม่ได้ เขาคงจะเล่าให้พวกเธอฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับโลอิส ภรรยาของเขา นั่นเป็นเรื่องที่เขาไม่อยากนึกถึงเลยจริง ๆ ให้เอามาพูดยิ่งแล้วใหญ่

เบอร์ดีพูดแทรกขึ้นมา “ความเห็นใจ คาร์ลิตต์ตา ความเห็นใจ นั่นคือเหตุผลที่เรามาที่นี่ไม่ใช่เหวอ”

มาร์กาเร็ตที่ดูเหมือนพยายามเปลี่ยนเรื่องคุยพูดขึ้นว่า “ป้าเพิร์ลของคุณ ไซคนที่ทั้งโอวีไว้ให้คุณไหม คุณดูแลป้าคุณดีมากเลยนะ”

“อ้อ ไซครับ” นอร์เบิร์ตไม่รู้เลยว่าใคร ๆ ต่างก็เคยได้ยินเขาพูดถึงเรื่องป้าเพิร์ลหรือเรื่องอื่น ๆ กันมาแล้วทั้งนั้น “ป้าเพิร์ลเลี้ยงผมมา ผมไปหาทุกครั้งทีป้าเรียก ถึงไม่ได้เรียกผมก็ไป ทำนตองการให้ผมช่วยซ่อมอะไรสักอย่างในบ้านอยู่เรื่อย ผมเองก็ชอบซ่อมโน่นซ่อมนี่

ผมทำสวนให้ป่าทั้งหมด ผมจัดจดหมายของป่าเข้าแฟ้ม จ่ายบิลให้
ขับรถไปส่งเวลาป่ามีนัด เราสนิทกันมากครับ”

ไอรีส่งเสียงถอนใจจนตัวสั่นหน่อย ๆ มาจากตรงหน้าต่างและ
หาวที่หนึ่ง

มาร์กาเร็ตยังไม่ยอมเลิกรา “ดีเลย...แล้วท่านได้...ทิ้งอะไร
อย่างอื่นไว้ให้คุณไหม คือหมายถึงนอกจากหมานะ”

“ที่จริง” นอร์เบิร์ตพูด “กลายเป็นว่าป่ามีเงินมากกว่าที่ใคร ๆ
คิด ท่านอยู่อย่างมั่งคั่ง ส่วนผมก็ทักท้อเองมาตลอดว่าป่าอยู่
แบบกระเป๋ยดกระเสีร ผมเลยจ่ายค่าปรับปรุงบ้านใหม่ให้ แต่ผม
เดาว่าท่านคงไม่อยากแตะต้อง ‘เงินรอรัง’ ของตัวเองที่มีมากโข
นะครับ” นอร์เบิร์ตเหลือบมองไปทางหน้าต่าง ลมร้อน ๆ พัดผ่าน
ตัวไอรีเข้ามาในห้องนั่งเล่นที่อบอ้าว “แต่ป่าไม่ได้ทิ้งเงินไว้ให้ผมหรอก
ครับ” นอร์เบิร์ตดูฝ่ามือเปียก ๆ กับกางเกง “ท่านยกเงินทั้งหมดให้
ลูกพี่ลูกน้องของผมที่อยู่แคลิฟอร์เนีย”

“ทั้ง ๆ ที่คุณทำทั้งหมดนั้นให้ท่านนะเธอ” มาร์กาเร็ตถาม
เห็นได้ชัดว่าเธอผิดหวังในตัวป่าเฟิร์ล “โหงเป็นงั้นละ”

“เพราะป่าคิดว่าผมไม่ต้องการเงินเลย”

คาร์ลือตต้าเอียงคอใส่ นอร์เบิร์ตแทนการถามออกมาเป็นคำพูด

“เพราะผมทำให้ท่านเชื่อว่าผมอยู่ดีมีสุข ผมก็ไม่ได้อยากให้ป่า
เข้าใจผิดหรอกครับ แต่มันจำเป็น ไม่อย่างนั้นป่าก็จะยึดยึดเงิน
ให้ผมเป็นการตอบแทนที่ไปช่วย ผมรับเงินป่าไม่ได้หรอก”

นอร์เบิร์ตคิดแต่ไม่ได้พูดออกมาว่า หลังจากที่โลอิสจากไป
ก็เหลือแต่ป่าคนเดียวที่รักผมจริง

คาร์ลือตต้าเข้ามาคุมสถานการณ์

“เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อสอดรู้สอดเห็นเรื่องในอดีตหรอกนะ” เธอ
ออกตัวทั้งที่พวกเธอเพิ่งจะทำแบบนั้นไปแท้ ๆ “เรามาดูว่าตอนนี้จะ

ทำอะไรได้บ้าง”

“ผมรับเงินคุณไม่ได้หรอกครับ” นอร์เบิร์ตพูดพร้อมทำตาโต

“เราไม่ได้จะให้เงินคุณ!” คาร์ลือตต้าส่งเสียงดังพร้อมทำตาโตกว่าเขา

เกิดความเจ็บชวนอีตอัดตามมา

“อันดับแรก” คาร์ลือตต้ากลับมาพูดต่อ “คุณเองได้ลองหรือคิดจะลองทำอะไรเพื่อหาเงินบ้างไหมล่ะ”

อันที่จริงนอร์เบิร์ตลองและคิดจะลองทำหลายสิ่งหลายอย่างตลอดทั้งปีที่ผ่านมา เพราะสถานการณ์ของเขาเริ่มเลวร้ายมากขึ้น เขาเกษียณมาแล้วแปดปี จึงไม่มีใครจ้างเขาไปเป็นที่ปรึกษา เขาหาเงินได้สัปดาห์ละไม่กี่ดอลลาร์จากการทำงานในร้านอัดกรอบรูปที่ชมรมศิลปะ แต่มันไม่พอ เขาคิดว่าคงจะพอหางานทำในร้านขายของได้สักร้าน เมืองกิบบอนส์คอร์ทเนอร์กับเมืองเอ็ดเวิร์ดส์โคฟที่อยู่ติดกันมีร้านขายสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยวและร้านหนังสืออยู่เต็มไปหมดแต่กลับไม่มีร้านไหนต้องการลูกจ้างเลย เขาคิดว่าจะใช้การแลกเปลี่ยนสิ่งของแทน เช่นว่าเขาจะทำความสะอาดคอกสุนัข จัดแฟ้ม และโทร. นัดหมายลูกค้าให้สัตวแพทย์แลกกับการขัดฟันให้โอวี ซึ่งป้าเฟิร์ลบอกเขาเสมอว่าเป็นการดูแลสุขภาพที่สำคัญสำหรับสุนัขพันธุ์เล็ก แต่สัตวแพทย์ที่มีดผมทรงหางม้ายืมและสายไบหนัาอ่อนยาววีปฐิสเรเขา คุณหมอบอกว่าเธอจ้างพนักงานสำหรับทำงานทั้งหมดนั้นแล้ว เขาถึงขั้นจะไปรับจ้างตัดหญ้าในสนาม แต่พวกเด็กอายุสิบห้าียดตลาดนั้นไปแล้ว เขาขายโทรทัศน์ จากนั้นก็ขายรถยนต์และพบว่าตัวเองไม่ได้คิดถึงสิ่งเหล่านั้นมากมายนัก การไปไหนมาไหนในกิบบอนส์คอร์ทเนอร์โดยไม่มีรถยนต์เป็นเรื่องง่าย และจากที่นี่ก็มีรถประจำทางไปถึงเมืองเอ็ดเวิร์ดส์โคฟ ตอนอยู่ที่โรงงานเขาได้มีคนที่มาต่อแถวรับอาหารด้วยกันพูดถึงการขายน้ำเลือด นั่นจะทำให้

ได้เงินคราวละยี่สิบห้าดอลลาร์สองครั้งต่อสัปดาห์ แค่อำนาจเดียว เขาก็จะหาเงินได้พอจ่ายบิลค่าน้ำทั้งเดือนแล้ว แต่น้ำเลือดของนอร์เบิร์ต ในวัยเจ็ดสิบสามนั้นเก่าเกินไป ต้องอายุต่ำกว่าหกสิบปีถึงจะขายเลือดได้ และโตของเขาก็ดูเหมือนว่าจะผ่านช่วงเวลาของความสดใหม่มานานจนไม่อาจขายแลกเงินได้แล้ว

พอนอร์เบิร์ตไล่เรียงจนครบถ้วน คาร์ลือตต้าก็พยักหน้า “รอบคอบถี่ถ้วนและสร้างสรรค์มาก” เธอชื่นชม “อย่างนี้ก็เรียกได้สิว่าคุณมาถึงทางตันแล้ว คุณหมดทางจะหาเงินแล้ว” คาร์ลือตต้าเหลือบตามองเพื่อน ๆ ของเธอ จากนั้นกอดอกแล้วมองนอร์เบิร์ต “คุณคิดอะไรไม่ออกแล้ว”

นอร์เบิร์ตเถียงไม่ออก เขายึดแบบที่ยึดอยู่เสมอ

“พวกเราคิดว่าเป็นแบบนี้แหละ”

นอร์เบิร์ตมองดูใบหน้าจริงจังของแต่ละคน

“เรามีอะไรที่จะช่วยคุณได้”

คาร์ลือตต้าดูเหมือนจะรอให้นอร์เบิร์ตถาม

นอร์เบิร์ตครุ่นคิด เขารู้จักผู้หญิงพวกนี้แบบต่าง ๆ มาแปดปีก่อนหน้านี้พวกเธอไม่เคยสนใจเขาเลย จู่ ๆ พวกเธอก็มาที่บ้านเขา ฉีกมานแห่งความลับที่ปิดบังความยากจนของเขาไว้ และพร้อมที่จะช่วยเหลือเขา ซึ่งถ้าไม่ใช่เงินก็คงจะเป็นอย่างอื่น คำแนะนำนั้นเธอเป็นจุดเปลี่ยนที่แปลกพิกล เขาค้นเคยกับการช่วยเหลือคนอื่นในรูปของเงินเท่านั้น แน่نونว่าไม่เคยมีใครต้องการคำแนะนำของเขาเลย เขาเคยลองให้คำแนะนำเมื่อมีโอกาสดูเหมือนไม่มีใครสนใจ คำชี้แนะของเขา แต่ผู้คนกลับยินดีรับเงินจากเขาเสมอ การให้เงินคนทำให้เขารู้สึกเป็นคนสำคัญ เพราะผู้รับย่อมต้องให้ความสำคัญกับเขาอย่างมากก่อนที่จะได้เงินไป แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็มักหำงหาย เขาเชี่ยวชาญเรื่องการสังเกตเห็นวิกฤติทางการเงินของคนอื่นและเสนอ

ความช่วยเหลือมาตลอด แต่ไม่แน่ใจว่าต้องทำตัวอย่างไรเมื่อกลายเป็นฝ่ายรับความช่วยเหลือเรื่องปัญหาการเงินของตัวเอง

นอร์เบิร์ตดันแว่นตาที่เลื่อนหลุดเพราะเหงื่อกลับขึ้นมาบนดั้งจมูก เบอร์ดี้ดื่มน้ำจนหมดแก้ว และมาร์กาเร็ตเอากระดาษทิชชูซับหน้าผากพระเจ้า อากาศร้อนจริง ๆ

“คุณมีไอดีอันไหนหรือครับ เรื่องที่ว่าผมจะหาเงินได้ยังไงนะ”

“ใช่แล้ว เรามีไอดี” คาร์ลิตต์คำตอบ เห็นได้ว่าเธอตั้งใจจะรอให้เขากลามอีกหน เธอแสดงออกอย่างชัดเจนว่าจะไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้นกว่านอร์เบิร์ตจะเอ่ยถามเรื่องไอดีที่ว่า

นอร์เบิร์ตหายใจเข้าลึก ๆ แล้วก็หายใจออก ทำไมเขาถึงเพิ่งรู้สึกว่าจะต้องระวังเอาตอนนี้ เขายินดีที่ผู้หญิงเหล่านี้สนใจเขา และเต็มใจที่จะเลื่อนเวลาเดินเล่นของไอวีออกไปเพื่อจะได้สัมผัสกับประสบการณ์แสนวิเศษนี้ต่อด้วยซ้ำ แต่มันก็ยังมีอะไรอย่างอื่นอีกลึก ๆ ในความคิดของเขาเริ่มมีเสียงเตือนดังขึ้นเบา ๆ เขาจึงเข้าไปในดวงตาที่กำลังสังเกตเขาอย่างถี่ถ้วน ดวงตาเหล่านั้นเชื่อเชิญให้เขาเดินหน้าและถามออกมา

“แล้ว” นอร์เบิร์ตเอ่ย “คุณมี ไอดี คุณมีไอดีอะไรหรือครับ”

2

แฮมป์ชาวหลามตัด

สตรีทรงเสน่ห์ผู้ที่ลึกๆ แล้วต้องการอำนาจควบคุม
เธอมีอุบายบางอย่างอยู่เสมอ หากเป็นหญิงสาวจะเป็นคนชอบให้ทำ
หากเป็นหญิงชราจะเป็นจอมบงการ เธอเป็นพันธมิตรที่แข็งแกร่งได้
แต่ระวังอย่าตกอยู่ใต้อำนาจของเธอ

สมาคมของคาร์ลือตต้าเกิดขึ้นเมื่อนานนมมาแล้ว หรือไม่มันก็เป็น
แบบนั้นในตอนนี เริ่มแรกสมาคมใช้ชื่อว่าสภากาแพคคุณแม่ป้ายวันพุธ
พอลูก ๆ ของคุณแม่ทั้งหลายโตขึ้น สมาคมก็หันมาสนใจวรรณคดี
กันอย่างจริงจัง และมาพบปะกันทุกเย็นเพื่อแลกเปลี่ยนความคิด
ความเห็นเรื่องงานวรรณกรรมคลาสสิก สองปีในช่วงยุค 70 กลุ่มนี้
ได้ผันตัวมาเป็นสมาคมโหราศาสตร์ ศาสตร์ตัวเลข ไพทาโรต์
ดูลายมือ แต่คาร์ลือตต้าใช้ทั้งการสร้างแรงบันดาลใจ และการ
บังคับในแบบที่ไม่เหมือนใครของเธอ นำพาสมาคมไปสู่การศึกษา
เรื่องจิตวิทยาและการพัฒนาตัวเองในช่วงยุค 80 ไม่กี่ปีในช่วงยุค
90 พวกเธอกระตือรือร้นสนใจศึกษาเรื่องเทวดาผู้พิทักษ์ จากนั้น
เปลี่ยนเป็นสมาคมชิมไวน์ แล้วก็ลี้ภัยไปอย่างรวดเร็วหลังเกิด
เหตุการณ์ชวนขายหน้าพวกเธอทุกคนเลือกที่จะลี้ภัยในทันที พออีก
สมาคมเริ่มจริงจังกับการเล่นไพ่บริดจ์ กลุ่มนี้ก็กลายมาเป็นสมาคม